

стан, за моделлю Р. Таффлера – гарну довгострокову перспективу. А за моделлю А. В. Матвійчука – мають загрозу фінансової кризи підприємства.

Згідно моделі О. Терещенка (універсальній дискримінантній) 6 підприємств (ВСК «Злагода», ТОВ «Ланнівська МТС», ДП «ДГ «Степне», ТОВ «Агротех–Гарантія», ТОВ Агрофірма «ім. Довженка» та ПП «Імені Калашника») – фінансово стійкі, їм не загрожує банкрутство; 3 підприємства (ТОВ «Елеватор «Чиста Криниця», ТОВ «Компанія ФАРМКО» та ТОВ «Полтава–Сад») – фінансова рівновага на них порушена, але за умови переходу на антикризове управління банкрутство їм не загрожуватиме; 1 підприємству (ТОВ «Бурат–Агро») – загрожуватиме банкрутство, якщо воно не здійснить санаційних заходів; 2 підприємства (ПАФ «Полузірська» та ТОВ «Україна») є напівбанкрутами.

Своєчасне виявлення кризового стану підприємства, його всебічна оцінка дозволяють попередити неплатоспроможність підприємства на ранніх етапах, у рамках ще не порушеної справи про банкрутство.

Таким чином, однією із найважливіших проблем в національній економіці України є низька ефективність функціонування значної кількості суб'єктів господарювання, що у свою чергу, спричиняє їх низьку фінансову стійкість і неплатоспроможність. Єдиного комплексного підходу до оцінки ймовірності банкрутства сільськогосподарських підприємств в Україні не існує. Теоретично розроблені й застосовуються на практиці лише окремі методи. Зарубіжні та вітчизняні методи не завжди забезпечують об'єктивні результати при використанні їх в умовах, що склалися в Україні про це свідчить, проведена верифікація багатофакторних моделей прогнозування ймовірності банкрутства на прикладі сільськогосподарських підприємств Полтавської області.

ПРОБЛЕМИ ЗАЛУЧЕННЯ ІНОЗЕМНОГО КАПІТАЛУ У ВІТЧИЗНЯНУ ЕКОНОМІКУ

М.О. Акулюшина, к.е.н., доцент

Д.В. Волкова, студентка

Т.С. Принас, студентка

Одеський національний політехнічний університет,
м. Одеса

Світова практика переконує, що без широкого залучення іноземного капіталу неможливо провести структурну перебудову економіки, скоротити технічну й технологічну відсталість народного господарства, домогтися конкурентоздатності вітчизняної продукції на світовому ринку. Сьогодні навіть найрозвинутіші країни світу вирішують складні економічні проблеми за рахунок залучення іноземних інвестицій. Частка США, Японії, Великобританії, Франції та Німеччини становить більш як половину всіх світових кредитів.

З епохою «фінансової кризи» почалися пошуки нових підходів до залучення іноземних інвестицій в інших, порівняно з міжнародною торгівлею і кредитом, формах. Світова практика багата на конкретні майнові форми залучення іноземних інвестицій у вигляді створення спільних підприємств, транс- і багатонаціональних компаній, лізингових фірм, підприємств, що цілком належать іноземним інвесторам, а також придбання інофірмами діючих невеличких підприємств, будівель, споруд, паїв, акцій тощо.

Формування міжнародної власності у вигляді спільних компаній, інтернаціональне об'єднання капіталів, що набуло значного поширення у світі, у радянській економіці доперебудовного періоду не використовувалося. Навіть саме поняття інвестицій у світовій практиці є значно ширшим: воно охоплює будь-який вид майнових цінностей, вкладених іноземними інвесторами в країні, яка приймає капітал, включаючи рухоме і нерухоме майно та пов'язані з ним майнові права; акції, облігації, різноманітні форми участі в компаніях; права промислової та інтелектуальної власності тощо.

Тому серед різних напрямів міжнародного співробітництва – торгівлі, кредиту, прямого інвестування, науково-технічних зв'язків питання міграції капіталу є найбільш різноманітними за конкретними формами прояву і найменш розробленими в теоретичному й методологічному аспектах з огляду на обмежений практичний досвід країн із централізованою системою планування, що здійснюють перехід до ринкової економіки.

Проте саме прямі іноземні інвестиції мають ряд переваг порівняно з позичковим капіталом та іншими видами економічної допомоги. Вони служать джерелом капіталу для вкладень у сферу виробництва, впровадження прогресивних технологій, «ноу-хау», передових методів управління і маркетингу. Крім того, на відміну від позик і кредитів, підприємницькі інвестиції, не збільшуючи зовнішнього боргу держави, сприяють одержанню засобів для розвитку виробництва, зацікавлюючи в цьому безпосередньо іноземного інвестора.

На основі виробничої та науково-технічної кооперації збільшення прямих вкладень іноземного капіталу могло б створити умови для найефективнішої інтеграції національної економіки у світову. Поряд із сприянням економічному розвитку вони допомагають вирішити важливе завдання створення ефективного власника, який забезпечує ринкову поведінку прямим доступом до світового ринку.

Світова практика переконує, що без широкого залучення іноземного капіталу неможливо провести

структурну перебудову економіки в максимально стислі строки, технічно й технологічно переоснастити народне господарство, домогтися конкурентоздатності виготовлюваної продукції на світовому ринку. Сьогодні найрозвинутіші країни світу вирішують складні економічні проблеми, використовуючи залучення іноземних інвестицій.

Масштаби прямих іноземних інвестицій і темпи їх вкладення залежать від обсягів капіталу країн–донорів і змін в економіці, юрисдикції, внутрішнього господарського механізму країн, що приймають іноземний капітал. Створення необхідних умов, сприятливого клімату для залучення прямого, реального капіталу – це комплексна проблема, яка містить у собі економічну, соціальну, політичну й технічну складові. Світовий досвід доводить, що умови іноземним інвесторам створюються за допомогою економічних і соціальних заходів, юридичних норм, що є складовою інвестиційного законодавства держави, яка приймає капітал; міжнародних договорів; інвестиційних договорів між іноземним інвестором і державою, яка приймає; страхових полісів при страхуванні інвестицій у національних і міжнародних страхових організаціях.

Література:

1. Борщ Л. М. Інвестиції в Україні: стан, проблеми і перспективи. – К.: Знання, 2002. – 318 с.
2. Лазерник Л. Л. Інвестиційний клімат та економічна мотивація іноземного інвестування в Україні // Фінанси України. – 2007. – №4. – С. 82–88.
3. Федоренко В. Г., Чувардинський О. Г., Уткін О.Ф. та ін. Міжнародні і правові аспекти інвестиційної діяльності в Україні. – К.: Наук. Світ, 2002. – 505 с.
4. Розвиток стратегічних підходів до управління підприємством у нестабільних умовах : [колективна монографія] / під ред. В.І. Захарченко – Донецьк : (видавництво «Ноулідж»), 2014. – 188 с.

ФОРМУВАННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА

М.О. Акулюшина, к.е.н., доцент

А.В. Лебеденко, студентка

Одеський національний політехнічний університет
м. Одеса

Формування облікової політики є невід’ємним та важливим етапом в діяльності суб’єкта господарювання. Цей процес є дуже трудомістким та відповідальним, оскільки впливає на фінансові результати та ефективність діяльності загалом. Економічно обґрунтована політика дає змогу суб’єкту господарювання впливати на ефективність використання своїх ресурсів та на фінансово–економічні показники своєї діяльності.

Найбільш ґрунтовно проблеми формування облікової політики розглядаються у працях Ф.Ф. Бутинця, В.Г. Швеця, П.Є. Житнього, В.В. Сопко. У роботах інших авторів представлені також результати досліджень окремих аспектів удосконалення системи бухгалтерського обліку. Однак окремі аспекти цієї проблеми залишаються спірними і потребують подальших досліджень. Це, стосується методики формування облікової політики на вітчизняних підприємствах [5].

Облікова політика – це комплекс принципів, методів і процедур, що використовуються підприємством для складання та подання фінансової звітності, а саме це вибір самим підприємством певних і конкретних методик, форм і техніки ведення бухгалтерського обліку, виходячи з діючих нормативних актів і особливостей діяльності підприємства [1].

В економічній літературі зустрічаються різноманітні визначення поняття "облікова політика". Узагальнюючи їх, можна зазначити, що облікова політика – це комплекс цілісності способів і прийомів ведення бухгалтерського обліку, прийнята на підприємстві.

Формування облікової політики відбувається на трьох рівнях:

а) міждержавному – це створення правил і принципів функціонування бухгалтерського обліку в межах об’єднання держав;

б) державному – встановлення загальних правил, стандартів ведення бухгалтерського обліку;

в) підприємства – сукупність способів і прийомів ведення бухгалтерського обліку, що прийняті на підприємстві та відповідають особливостям його діяльності [1].

Існування різних видів обліку покликано максимально задовольнити інтереси різних груп користувачів обліковою інформацією, що, в свою чергу, визначає особливості облікової політики. Крім того, важливим фактором визнаються не тільки інтереси користувачів звітності, але й тих, хто її складає.

Відповідальність за організацію бухгалтерського обліку на підприємствах та забезпечення фіксування фактів здійснення усіх господарських операцій в первинних документах, реєстрах і звітності протягом встановленого терміну несе власник або уповноважений ним орган, який здійснює керівництво підприємством. Дотримання законодавства при виконанні господарських операцій несуть їх власники.

Створення облікової політики підприємства здійснюється головним бухгалтером і затверджується